

AKADEMİ

T.Z. LAYTON

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2024

AKADEMİ

T.Z. Layton

Özgün adı: The Academy

ISBN: 978-605-188-105-8

© T.Z. Layton, 2022

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları 2 Seas Literary Agency ve AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığı ile GryphonWorks LLC'den alınmış olup Beyaz Balina Yayınlarına aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: James Cem Yapıcıoğlu

Son okuma: Arzu Alan Savıcı

Grafik tasarım: Erbil Kargı

Baskı ve Cilt: **Unifset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Yakuplu Mah. 194. Sok. No:1/159 3. Matbaacılar Sitesi

Beylikdüzü / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 72541

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Yayınevi Sertifika No: 49238

AKADEMİ

T.Z. LAYTON

Çeviren: James Cem Yapıcıoğlu

ANTRENÖR JOCKO'YA

EJDERHA TAKIMLARI

İGUANALAR

Leo	Forvet	ABD
Robbie	Orta Saha	ABD
Alejandro	Defans	Kosta Rika
Dayo	Forvet	Nijerya
Kaito	Forvet	Japonya
Garika	Defans	Zimbabve
Oliver	Kanat	İngiltere
Javier	Kanat	Fransa
Sven	Kanat	Danimarka
José	Orta Saha	Brezilya
Brock	Defans	İngiltere
Julian	Orta Saha	İngiltere

GİLA CANAVARLARI

Miguel	Forvet	Nikaragua
Sebastian	Kanat	Polonya
Conor	Defans	İrlanda
Sergi	Orta Saha	İspanya

VARANUSLAR

Mateo	Defans	Arjantin
Hans	Defans	Almanya
Mahmud	Forvet	Mısır

KOMODO EJDERLERİ

Diego	Forvet	Meksika
Fabio	Orta Saha	İtalya
Simon	Defans	Kanada

TİMSAH KAPAN KAPLUMBAĞALAR

Charlie	Kaleci	Avustralya
Koffi	Kaleci	Fildişi Sahili

Leo K. Doyle'un Günlüğünden

Okuyuculara Not

Daha önce hiç günlük yazmadım. Okulda verdikleri, genelde aileyle birlikte gidilen bir tatil ya da orman yürüyüşü hakkındaki bayık ödevler dışında pek bir şey yazmadım aslında. Ama bu farklı. Sanki derimin altında kıpırdanıyormuş gibi hissettiğim bir hikye var anlatmam gereken ve bunu anlatmak için ölüp bitiyorum ama arkadaşlarımla hepsi binlerce kilometre ötede başka bir ülkede. Bir şey unutmadığımdan emin olmak için de tecrübelerimi kğıda dökmek istiyorum.

Bir gün filminin çekilmesini de planladığımla bu günlük kaza eline geçmişse diye en doğrusu biraz kendimden bahsederek konuya girmem. Adım Leo K. Doyle, on iki yaşındayım ve daha yeni altıncı sınıftan mezun oldum. Futbola ve bilgisayar oyunlarına bayılırım, birazcık tembelim ve gerçek bir insanmışçasına sohbet ettiğim Messi adında evcil bir srngenim var. Ha bir de çizgi romanları, muzlu pankekleri ve her türlü srngeni, özellikle de tehlikeli olanları çok severim. Okul çok bayık, kız kardeşim çok bayık ve annem iki yıl önce öldü.

Kapağla kocaman bir top izdiğimden senin de futboldan hoşlandığını biliyorum. Kim olduğun, neye benzediğın ya da

okulunun nerede olduğu fark etmez; hatta hangi  lke, Őehir, kasaba ya da köye memleket dediğin de önemli değil, bence sen de birazdan okuyacaklarının bugüne kadar duyduğu en harika futbol hik yesi olduğuna katılacaksın.

Bak sıradan futboldan bahsetmiyorum ha. Dünyanın en kaliteli futbolundan bahsediyorum. İngiliz Premier Ligi duydun, değil mi? Arsenal’i, Chelsea’yi, Man City’yi? Tüm bu kulüplerde, bulabildikleri en yetenekli genç oyuncularını yetiştirmek için akademiler bulunduğuunu biliyor muydun? Bir gün buradaki oyuncuların A takımına katılmalarını umduklarını?

R yan gerçek olmuş gibi mi hissediyorsun?

Ben de senin gibi sıradan bir çocuğu, Amerika’nın normal bir kasabasındanım ama beni bu akademilerden birine *da-vet ettiler*. Dünyanın dört bir yanından bir grup çocukla birlikte yetiştirilmek üzere ta Londra’ya gittim. Birkaç sayfa daha benimle takılmaya devam edersen sana her Őeyi anlatacağım. Perde arkasındaki tüm olayları açıklayacağım. Hatta birkaç ünlüyle bile tanıştım.

Eminim artık meraklanmışsındır ama baştan başlamam lazım çünkü hik ye dediğin böyle anlatılır. En başından değil elbette, nerede doğdum, hangi okula gittim falan değil çünkü kim bunları okumak ister ki? Her Őeyin gerçeğe d n şt ğu o andan başlayacağıma söz veriyorum.

Bir konu daha var: Bu hik ye nasıl bitiyor bilmiyorum. Evet, Akademi’nin yaz kampına davet edildim ama genç ta-

kıma seçilip de tam zamanlı orada kalmama izin verecekleri kadar iyi miyim, bilmiyorum.

Genç profesyonel futbolcuların kazandığı parayla bankanın evimizi elimizden almasını engelleyebilecek miyim, bunu da bilmiyorum.

Neyse, hikâyenin sonunda ne olduğunu öğrenir öğrenmez sana da anlatacağım, söz. Ama önce şimdiye kadar yaşananları aktarmam lazım.

Her şey futbol oynamaya son derece müsait, mükemmel bir bahar sabahında başladı. Gökyüzü masmaviydi, serin bir esinti vardı, çimlerin üzerine çiy düşmüştü ve gün sonsuza dek böyle sürüp gidecekmiş gibi geliyordu. Hazır mısın?

1. KAYIT

Ben Bir Gol Makinesiyim

Maç bitmek üzereydi. Takımım Ohio'nun en iyi takımlarından biri olan Columbus Kaplanları karşısında 3-2 gerideydi. Bu haftada dört kez antrenman yapan ve başka şehirlere gittiklerinde havalı otellerde kalan seçkin bir takımdı. Benim de takımlarına katılmamı istiyorlardı ama babam ücreti ödeyemiyor, beni tüm idmanlara götürebilecek şekilde işten izin alamıyordu. Hiç umurumda değildi zaten çünkü takımdaki çocuklar Columbus'ta yaşayan zengin züppelerdi.

“Bir dakika kaldı! Bastırın!”

Bağırان antrenörümüzdü. İyi biri ama futboldan çok da anlamıyor. Kendi çocuğu da bizim takımda olduğu için antrenörlük görevini üstlenen bir basketbol hayranı aslında, bize de hep bir basketbolcunun yapması gerekenleri söylüyor; alan savunması yapın, sürekli tam saha pres uygulayın falan. Çocuğunun PlayStation'ında FIFA bile oynamadığı belli.

Birkaç dakika önce bugünkü ikinci golümü atıp Kaplanlar ile farkı bire indirdim. Hayatım boyunca hep santrfor oynadım çünkü, ne yalan söyleyeyim, ben bir gol makinesiyim. Bizim ligde gerçek anlamda istatistik tutulmuyordu ama daha yeni

12 yaşıma girmeme rağmen muhtemelen herkesin iki ya da üç katı golüm vardı. Aslında henüz bu seviye bir ligde oynamam gerekiyordu. Üstelik öyle yaşı için çok iri, göğsünde tüyler bitmiş, tıraş olması gereken bir çocuk da değildim. Ligdeki en ufak oyunculardan biriydim ve kürdan gibi inceciğim. Ama çok pis şut çekiyordum, görebileceğin en yaratıcı paslardan atıyordum ve attığım çalımlar da interneti çökertecek cinstendi.

Saha kenarındaki tüm ebeveynler sanki Amerika Dünya Kupası'nda finale kalmışçasına tezahürat yapıyordu. Daha doğrusu babam haricindeki tüm ebeveynler. Annem hayattayken o da böyle tezahürat yapardı ve bu oldukça utanç vericiydi ama dürüst olmam gerekirse aynı zamanda iyi de hissettirirdi. Oysa babam her zamanki gibi kollarını kavuşturmuş, saha kenarında öylece duruyordu. Babam uzun boylu, güçlü, beyaz tenlidir; gür kıvıllı saçları ve beyzbol eldiveni büyüklüğünde elleri vardır. Lisedeyken futbol takımının yıldızıymış, Amerikan futbolu takımının tabii. Daha önce hiç görmediğim, düğmeli, uzun, yün bir palto giyen kel bir adam onunla konuşmaya çalışıyordu. Babam onun farkında değil gibiydi.

Beni futbol oynarken izlemeyi çok sever ama asla uzun uzun sohbet etmez. Yapısı böyle. Annem aramızdan ayrıldığından beri faturaları ödeyebilmek için sürekli çalışıyor ve kafasında bin tane şey var.

Eyvah! Babamı izlerken topu kapma fırsatını kaçırdım. Sol

bekimiz Billy Hood diğerk takımının forvetini bu fırsatı gole çeviremeden durdurdu ve topu kimseyi hedeflemeden gelişigüzel ileri dikti, Kaplanlar da yeniden topu ele geçirdi. Billy hızlı ve güçlü, iyi de bir defans oyuncusu ama mahalledeki köpekler bile topu ondan daha iyi kontrol eder.

Çok geçmeden elime bir fırsat daha geçti. Orta sahada top dolaştırıyorlardı ve ben araya girmeyi başardım. Topu geri çekip kendime biraz alan yarattım ve ne yapabileceğimi görmek için bir anlığına kafamı kaldırdım.

Orta saha çizgisindeydim. Kaleyle aramda topu kendi başıma sürüp götüremeyeceğim kadar çok rakip oyuncu vardı.

Orta saha oyuncusu olan takım arkadaşım Dennis'e pas atıp depara kalktım. "Geri yolla!" diye bağırdım.

Dennis ne istediğimi anladı ve topu hızla ileri vurdu. Ceza sahasına yakın bir yerde yeniden topla buluştum. Biri beni durdurmaya çalışınca sağa kırdım ve etrafından dolaştım.

Kaleyle aramda iki defans oyuncusu vardı. Onları çalımlasam mı çalımlamasam mı diye düşünürken tereddütte kaldım. Normalde hiç düşünmezdim bile ama Tigers takımı büyük, hızlı ve yetenekli oyuncularla doluydu. Süre bitmek üzereydi ve bir gol gerideydik, bu yüzden şansımı denemeye karar verdim. Sola pas atacakmış gibi yaptım. İlk savunmacı çevirdiğim bu numaraya fena kandı. Tekrar sağa kırdım ve o olduğu yerde kalırken ben çabuk bir hareketle yanından geçiverdim. Şimdi stoperleri ve en iyi oyuncuları Ronnie Lewis'in hakkından

gelmem gerekiyordu. Tüm eyaletteki en iyi stoper olabilirdi. Boyu benimkinin iki katıydı, bıyıkları çıkmaya başlamıştı ve 18 yaşında gösteriyordu.

Ronnie doğrudan üzerime geldi. Topu yanından atıp etrafından dolaşmama imkân yoktu. Bunun için fazlasıyla çabuktu. Topu ayağımda çevirip bir o yana bir bu yana gidecekmiş gibi yaptım. Ondan kurtulamamıştım. Eğer onu hemen geçemezsem diğer oyuncular çevremi saracaktı, bu yüzden saliselik bir kararla yeni bir hareket denemeye karar verdim.

Ondan ürkmüş gibi davranıp arkamı döndüm, topu koruyup yardım gelmesini bekleyecekmiş gibi yaptım. Hemen arkama geçip bana fiziki üstünlük kurmaya çalıştı. İstedğim tam da buydu. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz topu parmaklarımın ucuyla odun kalınlığındaki bacaklarının arasından geriye yuvarladım ve etrafından döndüm. O arkamdayken ona bacak arası yapmıştım!

Topu yeniden kontrol altına aldığımda kale apaçık önümde uzanıyordu. Şut için bacağıma geriye çektiğimde Ronnie arkamdan çelme taktı. Sertçe yere kapaklandım ve suratım çimlere gömüldü.

Çok çirkin bir hareketti. Dizlerim ve dirseklerim kanıyordu. Acımı bastırmaya çalışıp ayağa kalkarken hakem de düdüğünü çalmıştı. Yerde kalabilirdim ama beni ittirip kaktırabileceklerini düşünmelerini istememiştim.

Hakem yanımıza koşup elini havaya kaldırdı. Beni ceza sa-

hasında düşürdüğü için Ronnie'ye kırmızı kart gösterdi. Bizim takım da penaltı kazandı.

Tüm ebeveynler yeniden çılgılık atmaya başlamıştı. Dönüp babama baktığımda yüzü seğirdi ama yerinden kımıldamadı. Nedense yanındaki kel adam sanki hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi ilgiyle beni izliyordu.

“Leo sen kullan!” diye bağırdı antrenörümüz. “Maçın son pozisyonu!”

Öne çıkıp topu penaltı noktasına yerleştirdim, burada yer düzdü ve taş yoktu. Eğer penaltıyı gole çevirebilirimse berabere olacaktık ve maç uzatmaya gidecekti. Bu Tigers takımı için sadece bir hazırlık maçıydı, antrenörlerimiz birbirini tanıdığı için ayarlanmıştı ancak maç bizim açımızdan çok önemliydi. Üstelik hat trick de yapmış olacaktım.

Kaleci ileri geri sallanıyor, profesyoneller gibi avuç içlerini birbirine vuruyordu. Birkaç adım geriledim. Penaltılar kolaydı. Tek yapman gereken topu üst köşeye zımbalamak. Sürekli yaptığım bir şeydi.

Takım arkadaşlarım sırtımı sıvazlayıp orta saha çizgisine döndüler. Ebeveynler de sessizleşince ağaçlardaki kuşları ve parkın öte yanındaki sokaktan geçen trafiği duyabilmeye başladım. Derin bir nefes alıp o nefis, yeni kesilmiş çim kokusunu içime çektim.

Hakem düdüğünü çaldı. Kaleci hareket etmeyi kesip kollarını genişçe iki yana açtı. Doğrudan topun üzerine koşup son

anda soluma yattım ve topu sert bir şekilde sağı yolladım, üst köşeyi hedeflemiştim.

İyi hissetmiştim. Topun ayağına tam oturduğunu fark ettiğinde uyanan o tatlı histi. Kaleci topun yakınlarında bile değildi. Gol atmak, beraberliği sağlamak üzere olduğum düşünceyle gülümsedim ama tam o anda top direğin köşesine çarpıp kalenin üstünden auta çıktı.

Hakem düdüğünü üç kez uzun uzun, yüksek sesle çaldı.

Maç sona ermişti.

2. KAYIT

Ziyaretime Gelene İnanamayacaksın

Futbol sahasından iki kilometre uzakta yaşıyorduk. Babam maçlardan eve dönerken hep Ford Ranger pikabımızın ön tarafında, yanında oturmama izin verirdi. Pikabına bayılırdı ama hiç temizlemezdi ve içerisi kirli çorap gibi kokardı. Panoaya annemin bir fotoğrafını koymuş, konsolun üstüne de üst üste klasik rock CD'lerini dizmişti. Doğru duydun, babamın pikabı o kadar eski ki CD çaları var.

Küçük kız kardeşim Genevieve arka koltukta bir Disney şarkısı söylüyordu. Eve dönüş yolunda bir yandan çikolata parçalı bir tahıl barı katır kutur yiyip bir yandan enerji içeceği içerken kaçırdığım penaltı vuruşunu düşünmeden edemiyordum. Kafamda tekrar tekrar oynatıp duruyor, işlerin nerede yanlış gittiğini gözümde canlandırmaya çalışıyordum. Aynı hatayı yinelemeyeyim diye arada bir böyle yapardım.

“Maçı benim yüzümden kaybettiğimize inanamıyorum,” dedim.

Babam yaklaşık 90 yaşında olan ve sesi bana bir kum havuzunda kavgaya eden iki kediye anımsatan Bruce Springsteen şarkısının sesini kısıp bana döndü.